

Årets mest vindende markprøvehund

Af Karin Meulengrath

Baggrund

For mig begyndte det hele bagfra. Først fik jeg hunden, så kom interessen for jagt.

Den første anede jeg ikke, hvad jeg skulle stille op med, så den jagtede rundt i naboens søer.

Den anden var totalt utilregnelig og umulig at få noget dressur i.

Den 3. gik som lyn og torden og fik 1. vinder placering i åben klasse, men klarede sig aldrig i vinderklasse.

Chaser Twisting Lad (kaldet Mik) er min 4. FT. Spaniel. Han blev i 2003 champion, årets mest vindende markprøvehund og 2. vinder på mesterskabet.

Når jeg sådan tænker tilbage, er der to ting, som har været afgørende for at få en god jagt- og markprøvehund.

Det første er, at resultaterne med hunden er steget med kvaliteten af avlen. Det andet er, at erfaringen fra den første hund som kommer én til gode i den næste.

Jeg er nødt til at fortælle, at jeg ikke har min egen jagt. Så da grunddressuren var færdig og hunden skulle ud i det virkelige liv, mødte han sine første fugle under inddrev på Møllerup og på de jagter jeg blev inviteret med på.

Sammen med den træning han fik sammen med andre hunde var det den ballast, vi kom med på de første markprøver. Man kan sige, at havde hunden været ført af en mere erfaren person med bedre jagt- og træningsmuligheder, havde hans potentiale været udnyttet meget tidligere.

Jeg brugte i høj grad de første markprøver i vinderklassen til at få mere viden og erfaring og hunden ligeså, for først her blev der alvor skudt over ham.

Jeg fik også glæde af positive kritik, som mange dommere er rigtig gode til at give. Bruger man den feed-back i træningen bagefter, får man værktøjer til at gøre det endnu bedre.

Jeg får lyst til at nævne to eksempler. Det første var under et trænerseminar med Ian

Openshaw (som er nævnt længere fremme i artiklen. Hans afsluttende bemærkning gav mod på at fortsætte arbejdet. Efterfulgt af et lille håndtryk, sagde han: "Yours is a

good one".

Det andet eksempel er fra en markprøve i år på Hjortholm. Her siger Bjarne Hartsung til mig, at hunden havde et kæmpe potentiale, men at kontrollen var for dårlig. Faktisk fik han også sagt at jeg var for dårlig til at føre hund, og desværre har han ret. Men det er godt at få den slags små spark bagi, for hvordan skal man ellers blive bedre?

Stamtavlen

Mik er købt hos ved Kennel Chaser ved Alan Mattison. Det var den imponerende

stambog, som lokkede. Mik's far er FTCH Webbswood Twist, hans bedstefar er den legendariske FTCH Kenine Robb of Rytex (far til 31 FTCH's og 6

mesterskabsvindere). Hans mor har avlet to DK FTCH's, idet Miks kuldøster Chaser Dancing Lass blev champion allerede som 2-årig.

Selv har hun to 2. Vinder placeringer i vinderklasse og en 3. vinder placering ved det danske mesterskab i 1999. I stambogen, som går 5 led tilbage, er der 37 FTCH hvoraf 8 er mesterskabsvindere og 2 har placeringer ved det engelske mesterskab. 17 har 1. vinder placering i vinderklasse (og mangler altså én, for at blive champion).

Det er kendetegnende for god avl, at kun de bedste forældre vælges ud til parring. På den måde sikres de bedste egenskaber og det får vi, som køber hvalpe, glæde af. Arbejdet med træningen bliver lettere og sjovere - muligheden for succes langt større, hvad enten hunden skal bruges til jagt eller markprøve eller begge dele.

Som hvalp

Da jeg hentede hunden hos avleren, var der især en ting, som var anderledes fra de andre hvalpe, jeg har haft og det var hans sit-gen. I de fleste uventede situationer reagerede Mik ved at smække bagen i gulvet og kikke opmærksomt. Men ellers kan jeg faktisk ikke huske ret meget og det er der heller ikke andre, der kan. Han var meget rolig af en hvalp at være og ikke ude på nær så mange numre og ulykker, som andre hvalpe finder på.

Som unghund

Faktisk har jeg kun haft et væsentligt problem med ham. Når jeg trænede søgstræning med dummyer lagt ud i skjul i tørrænet, fandt han dummyen, men ville ikke komme med den. Det problem var jeg lidt tøvende over for, fordi jeg ikke ville øvelægge hundens lyst til at apportere ved at fejldressere på den, når den havde noget i munden.

Så kom jeg sammen med andre trænere på seminar, hvor Ian Openshaw fra Rytex kennelen, var instruktør. Og han var ikke i tvivl. Hunden ind mellem benene, åbne

flaben og ind med dummyen. Beslut dig for ikke at give op og bliv ved, til hunden bøjer sig. Det virkede. Siden var jeg på ferie og det kom Mik imens hos Anders Råberg. Da jeg fik ham hjem igen, var han blevet rigtig god til de mest nydelige afleveringer, som jeg stadig har glæde af.

Træningen

Jeg opfatter ikke mig selv som en af profferne inden for spaniel træning. Dem skal man finde øst for jylland og "over there". Jeg har hørt, at profferne lader deres hvalpe blive til unghunde, før de starter og at de så begynder med at lade hundene jage kaniner uden nogen forudgående dressur. På den måde skulle selvtilliden blive stor og så kan træningen begynde.

Det har jeg hverken muligheder for eller format til, så jeg anlægger den filosofi, at alting er en vane. I Miks tilfælde har jeg lært ham, at alt det gode og sjove kommer, hvis han sidder på sin bag først. Jeg har lagt vægt på, at hunden ikke får nogle dårlige vaner, som jeg senere skal bruge masser af energi på at pille af ham igen. Lad den forstå, hvem der bestemmer på en venlig og kontant måde - giv den masser af ros og succesoplevelser. Lad den aldrig jage selv og sørg for at alt det gode den oplever, sker lige omkring benene på dig. Skynd dig langsomt og læs din hund, så du ikke forlanger noget af den, som den ikke har lært grundigt nok og derfor ikke kan honnerere.

Dr. Jekyll & Mr. Hide

Mik har på mange måder været anderledes end de andre, jeg har haft. Han kan ligge fuldstændigt roligt og næsten apatisk i haven og benytter sig aldrig af lejlighed til at gå på jagt, selv om fasanerne går lige uden for. Ingen som ser ham ligger dér eller gå roligt rundt, ville tro, at han med et knips med fingerne bliver forvandlet til et sandt jagt-monster, som hårdtgående søger gennem busk og krat efter vildt. Han er en rigtig tænd/sluk hund.

Op til markprøverne

Nu er det jo ikke fordi vi vælter os i prøvemuligheder i Jylland, så da Mik var klar til markprøve måtte jeg til Sophienholm Gods på sjælland. Det var i oktober 1999, da var hunden 14 måneder og det var godt jeg tog den lange vej, for prøven endte med en 1. vinder.

Men fra åben til vinder klasse er der et stykke vej - hunden var stadig ung og præget af en teenager agtig fysik, så man nærmest fik indtryk af, at det var arme og ben det hele. De rigtigt gode resultater kom først i 2002. Det år havde var ikke tid til at træne hund, men i oktober kom jeg lidt ud at drive på Rugård og her passede mængden af fugle godt til tørrænet. Det skulle arbejdes - ofte i tæt bevoksning - for at få fuglene op. Efter en

lang pauseperiode, hvor hunden havde møgkedet sig, var der virkelig energi over drengen. Så stillede jeg hunden på Møllerup og det blev til en 1. vinder, efterfulgt samme år af både en 2. og 3. vinder.

Derved blev 2003 et rigtigt spændende markprøve år. Det er jo aldrig til at vide om hunden havde toppet, om den havde format til at få den sidste 1. Vinder placering. Året startede da heller ikke særlig godt. De første to markprøver i begyndelsen af oktober skulle vise sig at være alt for tidligt. Jeg havde i hvert fald ikke hunden skarp nok og slet ikke klar til den mængde fugle eller til et parsøg. Der var for den sags skyld mange andre i samme situation og vi fik gjort et rigtigt dårligt indtryk på de engelske dommere. Først i viste hunden igen forrige sæssones styrke og vandt sin anden 1. vinder placering.

Nu skal der ikke snakkes mere om markprøver. Naturoplevelserne og det at se så mange smukke terræner har været en gave I sig selv. For mig er jagt med en hårdtgående spaniel under bøssen en oplevelse I særklasse. Og har man selv trænet sin hund og ser resultatet af sit arbejde, går det hele pludseligt op I en højere helhed. At fuldende hundearbejdet med et championat er bare dejligt - og det væsentligste ved titlen er æren.